

Aaron Stark: Málem jsem se stal školním střelcem (VIDEO CZ Titl, 8 min + Přepis)

- CZ24 News | 24. prosince 2023

SVĚT: Aaron Stark vyrůstal v bolestivých podmínkách, kdy byl svými rodiči a okolím zneužívaný, a byl na nejlepší cestě k ukrutnosti, kdy plánoval se zbraní vystřílet svoji místní školu... dokud mu prostý projev laskavosti navždy nezměnil život. PS: Tohle video nemá vůbec omlouvat či zlehčovat to, co se stalo 21.12. v Praze. Jsem si také vědom různých teorií, co se tam mohlo stát. K tomu možná napíšu svůj pohled během následujících dní. Zatím ale sdílím tohle video, protože je důležité mít na paměti, co může takové lidi vést k tomu, aby spáchali takové zvěrstvo.

↓ Video v originále s českými titulky ↓

Přepis videa:

Málem jsem se stal školním střelcem. V roce 1996 v Denveru v Coloradu, ve škole North High, ve chvíli bolesti a vzteku jsem málem spáchal strašlivé zvěrstvo. Když jsem vyrůstal, brzy jsem se naučil, že ve tmě je zvláštní útěcha a klid. Moje rodina byla velmi násilnická a agresivní, rodiče závislí na drogách, hodně jsme se stěhovali, chodil jsem do 30 nebo 40 různých škol.

Ve čtyři ráno vás probudí policajti, utečete přes celou zemi, abyste jim utekli, a pak skončíte ve škole, kde jste jen pár týdnů, a pak to všechno musíte za pár dní zopakovat. A protože jsem měl také tak nestabilní domácnost, nepomohlo mi ani to, že jsem strašně smrděl, protože jsem se nikdy nesprchoval, ani neměl žádné čisté oblečení. Moje oblečení bylo špinavé a roztrhané. Měl jsem problém s váhou.

Byl jsem chytrý. Měl jsem rád komiksy v době, kdy děti neměly moc rády lidi, kteří měli rádi komiksy. Když jsem šel do nové školy, čekala mě nová skupina šikanujících. Dělal takové věci, jako že ke mně přišli a stříleli po mně harpunou, dávali mi jídlo na hlavu. Ale ta šikana nebyla jen ve škole, hodně se to dělo i doma. Skoro všichni v mém životě mi říkali, že jsem k ničemu.

Když se vám dostatečně říká, že jste k ničemu, uvěříte tomu a pak uděláte všechno pro to, aby všichni ostatní s tím souhlasili. Omotal jsem si tu temnotu kolem sebe a používal ji jako štít. Pár lidí to udržovalo blízko, ale všechny ostatní to drželo dál. Slýchal jsem, že existují dobří a špatní lidé. Já musím patřit k těm špatným lidem. Takže bych asi musel prostě dělat to, co jsem měl. Stal jsem se hodně agresivním. Když mi bylo 13 let, začal jsem poslouchat heavy metalovou hudbu.

Zdalo se, že týrání nikdy nepřestane. K řezání jsem se dostal kolem 14 nebo 15 let, protože jsem si uvědomil, že se v mém životě dějí všechny ty extrémní emoce, nad kterými nemám kontrolu, musel jsem najít nějaký způsob, jak nad něčím najít kontrolu. Tak jsem se začal řezat sám. V 15,16 letech jsem skončil jako bezdomovec. Rodiče mě už dávno vyhodili, protože jsem už nechtěl řešit jejich opilecké hádky. A tak jsem žil na ulici. Myslel jsem si, že jsem všechny ostatní kamarády odstrčil, tím, že jsem jim lhal nebo je okrádal. Dělal jsem, co mě rodina naučila, jak mám na všechny reagovat, což byl špatný způsob, ale jen jsem dělal, co mě naučili. Pak v 16 letech sedím v kůlně svého nejlepšího kamaráda, o kterém jsem si myslel, že už jsem ho odstrčil tím, že jsem ho okradl a lhal mu.

V kůlně, kde zatíkalo a s židlí, která byla pokrytá pavučinami a špínou. A já tam sedím s rukou od

krve s vědomím, že pokud něco neudělám, brzy se zabiju. Takže jediné, co mě napadlo, jsem udělal, popadl telefonní seznam a zavolaal jsem na sociálku. Tak jsem šel na sociálku. Bohužel tam nepřivedli jen mě. Vzali tam i mou mámu, která byla jedním z největších zdrojů mé bolesti v dospívání. A protože celý život běhala z místa na místo a jednala se sociálními pracovníky a policisty, věděla přesně, co říct, aby uvěřili, že si to všechno jen vymýšlím. Že to dělám jen pro pozornost.

A oni mě s ní poslali domů. Doma se ke mně otočila a řekla: Příště bys to měl udělat líp a já ti koupím žiletky. V tu chvíli mi to úplně vyrvalo srdce z těla. Ta tma, na kterou jsem tak dlouho zíral, prostě jsem do ní vběhl po hlavě. Už jsem neměl pro co žít. Neměl jsem doslova co ztratit. A když nemáte co ztratit, můžete udělat cokoli. A to je děsivá představa. Rozhodl jsem se, že můj čin, kterým něco udělám, bude, že svůj extrémní vztek a zuřivost vyjádřím tím, že si pořídím zbraň.

Chystal jsem se zaútočit buď na svou školu, nebo na prodejnu potravin, bylo mi to jedno, o lidi nešlo. Šlo mi o co největší škody v co nejkratším čase s nejmenší ochrankou. Kéž bych měl lepší příběh o tom, jak jsem získal zbraň, ale to bylo snadné... poblíž mé školy byly nějaké děti z gangu. Bylo to v polovině devadesátých let, kdy gangy ještě byly velkým problémem. Ten kluk mě viděl, znal mě kvůli rodině a předtím jim prodával drogy, a věděl, že ve škole moc nejsem, jen kolem ní, věděl, že nejsem narkoman, ale neznal jsem ho víc než křestním jménem. Ale k tomu nebylo potřeba nic víc. Věděl jsem, že mají přístup ke zbraním. Tak jsem se ho zeptal: hele, můžeš mi sehnat zbraň? Jasně. Dej mi unci. Dobře, dej mi tři dny. To bylo vše.

Čekal jsem, až si seženu zbraň, abych mohl zabít spoustu lidí. Ale naštěstí jsem v té tmě nebyl sám. Ten nejlepší kamarád, který mě zachránil, u kterého jsem spal v kůlně, viděl to místo, kde jsem byl, i když jsem ho okradl, lhal mu a bral mu věci a všechno zničil. Bylo mu to jedno, stejně mě přivedl dovnitř a projevoval mi laskavost. Jen prosté skutky, nebyl to ten druh přehnané laskavosti, kdy za vámi přijde a řekne: Můžu pro tebe něco udělat? Je něco, co bych mohl udělat, aby ti bylo lépe?

Bylo to doslova jen to, že si ke mně sedl: Hele, nechceš se najíst, podíváme se na film, choval se, jako by bylo úterý. Jako bych byl člověk. A když se k vám někdo chová jako k člověku, i když si ani sami nepřipadáte jako člověk, změní to celý váš svět. A mně se to stalo. Svým laskavým jednáním mi zabránil, abych toho dne spáchal to zvěrstvo. Pokud vidíte někoho, kdo je na tom podobně a potřebuje tu lásku, dejte mu ji. Milujte ty, o kterých máte pocit, že si ji zaslouží nejméně, protože ji potřebují nejvíce.

Právě teď jsme na nebezpečném místě s tím trendem vyzbrojovat učitele a dávat pozor na děti, které by mohly být hrozbou ve školách, a možná je udat na FBI. Co to udělá s dítětem, které je v situaci, v jaké jsem byl před 25 lety? Dítě, které bylo samo, v depresi a zneužívané, jen tam sedí v bolestech, a někdo si myslí, že je hrozbou. Tak je ohlášeno a pak měsíc bolesti se změní v celoživotní problémy se zákonem.

Než abyste toho kluka vnímali za hrozbu, vnímejte ho jako kamaráda. Jako byste ho mohli přivést do svých řad. Ukažte mu, že je to jen úterý, ukažte, že za to stojí. Ukažte mu, že může existovat v této bolesti, i když je intenzivní, že na jejím konci je světlo na konci tunelu. Našel jsem své světlo. Teď jsem šťastný rodinný muž, jako otec čtyř dětí, má žena a dcera jsou v publiku.

A ten přítel, který mi zachránil život, je dnes také v publiku, protože přátelství nikdy neumírá. Musíme dávat lásku lidem, o kterých si myslíme, že si ji zaslouží nejméně. Děkuji vám.

AUTOR: Aaron Stark Překlad: David Formánek